

GUADALUPEKO AMA BIRJIÑARI

Aurcho biri mendian agertutakoa,
Zera Birjiña Santa Guadalupekoa;
Geroztik uri au da zorionekoa;
Zaitugulako emen, Ama maitagoa.

Zeru ta lurak baña askoz lenagotik
Jainkoaren Amatzat zeunden autaturik;
Denbora berean ez da izandu danik,
Ama eta Birjiña zu beste andrerik.

Jaizkibelgo mendian Eleiz politean
Zaude usocho baten gisa ber berean;
¡Pozezko goitargia!, zure esperantzan
Dabiltz arrantzaleak ichas zabaletan.

Zure Aita ezpazan kupidatu gutaz
Sabel garbi orretan Semea sortuaz,
Beti betiko giñan negar ta lantuz
Bokau pozoitu aren kutsuak iraunaz!

Ez genduen sekula iñork ikusiko
Zure Seme maitea gure onerako,
Inpernuko ateak ichitzen betiko,
Zeruak eskeñiaz on guzientzako!

Lenengo gizonaren pekaturen bidez,
Gauchorien belotsak asi ziran ziñez,
Okerrak zetozela aditzera emanaz
Beti betiko gaua zurelako ustez:

Baña zure argiak aren itzal beltzak
Ariñ utzi zituan oso estalduak;
Saguzar era ontzak, zulotan sartuak,

Eguzkiak betiko dauzka izutuak.

Errechinolak eta beste egaztiak

Lenago zeuden beti gor eta tristiak,

Gero egunsentian kantari guziak

Airean daukazkite oian ta mendiak.

Ichas genasiaren betiko orruak;

Odeietan turmoiak zituzten soñuak;

Aize ekaiztuaren gaueko chistuak

Laja ziñituen, bai, Ama, mututuak.

Zanpatu zionean zure oñazpiak

Luzbeli burua ¡ai! aren garrasiak!

Sion Santuko ate guziak ichiak

Zugandikan izandu ziran irekiak!

Tristeen poza zera, umezurtzen Ama,

Biotz guzien penak kentzen dituzuna;

¡Diosala egitera nator zuregana!

¡Laguntza eskatzera, Andre belcharana!

Ichas zabal oetan gidarik obena;

Zrru azpian danik izar ederrena;

Gau illun ta ekaitzetan argizuzi ona

¡Arren itzuli itzatzu begiak gugana!

Arroketan ontzia zatituko zaigu;

Arraien bazka laster izan gindezke gu;

Zure eskutikan, Ama, uzten bagaituzu!

Begiak ichututa, besoak loturik;

Alde guzietatik perillez beterik;

Amoriozko Ama, kateak autsirik,

¡Salbatuko al-gaituzu aiñ gertoi estutik!

Adiskiderik ez da munduan barraita;

Gorrotoa, gezurra, kutizia eta

Alkar ikus eziña etzaizkigu palta:

¿Ez da negargarria, Ama, gure planta?

Ainbeste etsai gaiztori ¿nola arpegi eman,

Arkituko ezpalitz laguntzarik zugan,

Biotz-berako Ama, aur oen onean,

Eskatuaz Jaunari zeru ederrean?

Erregutzen dizugu, Aingeruen Ama,

Irurkidan betiko jarrita zaudena;
 Semearen Ama ta Alaba Aitarena,
 Amorio gozoa USO Santurena;
     Erregutzen dizugu, biotz biotzetik,
 Gure bitatekoa zeran ezkeroztik,
 Ez gaitzatzula utzi zure mantupetik,
 Zerura eraman arte ibar onetatik.

OTAEGI-KO KLAUDIO-K

AL CAER EL DIA.

Esos vapores que la tierra llora
 Y en bruma opaca sobre el monte giran,
 Esa lánguida niebla que los campos
     A los cielos envian;
 Esa pálida estrella que aparece
 Como muerta luz tras la lejana ermita;
 Esos fuegos que brotan en las nubes
     Como fugaces chispas;
 Esa inquietud con que la fuente gime;
 Ese susurro de la selva umbría;
 Ese tumor perdido entre las hojas
     De las flores dormidas,
 Es la muerte del sol que ya se apaga,
 Es la luz soñolienta que vacila;
 Es el primer lucero de la noche,
     Es la tarde que espira.

X.
